

DECIZIA CIVILĂ NR. 831/2016

Ședința publică din data de 16 iunie 2016

Instanța constituită din:
PREȘEDINTE Delia Marusciac
Judecător Floarea Tămaș
Judecător Maria Hrudei
Grefier Daniela Chirilă

Pe rol soluționarea recursului declarat de pârâta CURTEA DE CONTURI A ROMÂNIEI în nume propriu și pentru CAMERA DE CONTURI CLUJ împotriva sentinței civile nr. 1.576 din data de 07.05.2015, pronunțată de Tribunalul Cluj, în dosarul nr. 9908/117/2013, în contradictoriu cu reclamanta SC UNIVERS T SA, având ca obiect litigii Curtea de Conturi (Legea Nr.94/1992).

Mersul dezbaterilor, susținerile și concluziile părților au fost consemnate în încheierea de ședință din data de 25.05.2016, încheiere ce face parte integrantă din prezenta hotărâre, pentru când s-a dispus amânarea pronunțării la data de 08.06.2016 și ulterior la data de 15.06.2016.

CURTEA :

Prin sentința civilă nr. 3.061 din 08 octombrie 2015, pronunțată în dosarul nr. 9908/117/2013 al Tribunalului Cluj, s-a admis în parte acțiunea formulată de reclamanta SC UNIVERS T SA CLUJ-NAPOCA, în contradictoriu cu pârâtele CURTEA DE CONTURI A ROMÂNIEI și CAMERA DE CONTURI CLUJ și s-a dispus anularea parțială a încheierii nr. 49/15.05.2013 a Curții de Conturi a României în sensul că s-a dispus anularea punctului I.2 din Decizia nr.2/20.02.2013 emisă de Camera de Conturi Cluj. Fără cheltuieli de judecata.

Pentru a pronunța această hotărâre, instanța de fond a reținut că în perioada 07 ianuarie 2013 - 31 ianuarie 2013 Curtea de Conturi a derulat acțiunea privind „*controlul situației, evoluției și modulului de administrare a patrimoniului public și privat al statului, la S.C. Univers „T” S.A. din Cluj – Napoca.*”

Aspectele constatate în timpul controlului au fost consemnate detaliat în Raportul de control, înregistrat sub nr. 288 din data de 31 ianuarie 2013 la reclamantă și sub nr. nr. 170/31 ianuarie 2013 la Curtea de Conturi - Camera de Conturi Cluj .

Pentru valorificarea raportului de control, directorul Camerei de Conturi Cluj a emis Decizia nr. 2/20 februarie 2013, prin care a stabilit măsuri de remediere a deficiențelor și abaterilor constatate. Prin această decizie s-au stabilit în sarcina conducătorului entității verificate, mai multe măsuri, dintre care reclamanta le contestă pe cele înscrise la punctele 1.1, I. 2 și 1.3 din dispozitivul acesteia.

La data de 12 martie 2013, reclamanta a contestat pe cale administrativă măsurile stabilite în decizia anterior menționată. Această contestație a fost respinsă de către Comisia de soluționare a contestațiilor din cadrul Curții de Conturi a României, prin încheierea nr. 49/15 mai 2013.

Ulterior, reclamanta s-a adresat instanței de contencios administrativ cu contestație atât împotriva încheierii nr. 49/15 mai 2013, cât și împotriva Deciziei nr. 2/20 februarie 2013.

În ce privește măsura dispusă de pârâta Curtea de Conturi în vederea remedierii abaterii referitoare la calcularea eronată a impozitelor și taxelor locale, în Raportul de control s-a reținut că reclamanta nu a înregistrat în evidența contabilă valoarea de 16.162.000 lei a clădirii hotelului aflat în proprietatea sa, valoare obținută în urma reevaluării clădirii la data de 25.03.2010, diferența neînregistrată fiind de 15.607.200 lei.

Astfel, în evidența contabilă clădirea hotelului construit în anul 1985 avea valoarea de 554.800 lei. În anul 2010, prin raportul de evaluare întocmit de un expert evaluator ANEVAR a fost determinată valoarea de piață a clădirii ca fiind 16.162.000 lei, rezultând diferența de valoare mai sus menționată, neînregistrată în evidențele contabile.

A concluzionat pârâta că în perioada 2011-2012 impozitul pe clădiri a fost determinat eronat, având ca bază de calcul valoarea contabilă și nu valoarea reevaluată a clădirii, de 16.162.00 lei fiind diminuate obligațiile către bugetul local, reprezentând impozit pe clădiri, cu suma de 406.464 lei.

Invocând dispozițiile art.253 din Codul fiscal, prev. art.1 alin.1 din H.G. nr. 403/2000 privind reevaluarea imobilizărilor corporale, art. 1 alin. 1 din H.G. nr. 1.553/2003 privind reevaluarea imobilizărilor corporale și stabilirea valorii de intrare a mijloacelor fixe, prev. pct. 108-109 din Capitolul Reevaluarea imobilizărilor corporale al anexei cuprinzând reglementari contabile conforme cu Directiva a IV-a a Comunităților Economice Europene din Ordinul nr. 1.752 din 17 noiembrie 2005 pentru aprobarea reglementărilor contabile conforme cu directivele europene, art. 49 din Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 1.752/2005 pentru aprobarea reglementărilor contabile conforme cu directivele europene a fost abrogat prin Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 3055/2009 pentru aprobarea reglementărilor contabile conforme cu directivele europene, instanța de fond a arătat că din analiza acestor acte normative, care au reglementat situația evaluării imobilizărilor corporale în perioada cuprinsă între data înregistrării în contabilitatea reclamantei a clădirii hotelului (1985) și data efectuării controlului rezultă pentru contribuabili, pe de o parte, facultatea iar nu obligativitatea efectuării reevaluării iar pe de altă parte faptul că, în măsura în care se optează pentru efectuarea reevaluării aceasta operațiune va avea în vedere imobilizările corporale existente la sfârșitul exercițiului financiar, cu reflectarea rezultatelor acestei reevaluări în situațiile financiare întocmite pentru acel exercițiu. Urmează ca înregistrarea reevaluărilor efectuate în cursul anului, anterior datei de 31.12, nu prezintă niciun suport legal. În acest sens au fost, de altfel și concluziile raportului de expertiză fiscală dispus în cauză și întocmit de domnul expert consultant fiscal Coste Vasile Sorin.

În situația în care contribuabilul nu efectuează reevaluările periodice ale imobilizărilor corporale legiuitorul a prevăzut o modalitate distinctă de calcula impozitului pe clădiri, descrisă la alin.6 al art 253 Cod fiscal, cota impozitului pe clădiri urmând a fi stabilită de consiliul local între 5% și 10% și aplicată la valoarea de inventar a clădirii, până la data primei reevaluări, înregistrată în contabilitatea persoanelor juridice.

Concluzionând, reclamanta avea două opțiuni în ce privește stabilirea și plata impozitului pe clădiri: fie efectua reevaluările periodice, conform prevederilor legale în vigoare și achita impozitul pe clădiri calculate în conformitate cu dispozițiile art. 453 alin.1 pct 5 din Codul fiscal, fie nu efectuat acestea reevaluări periodice, situație în care deveneau incidente prevederile art. 253 alin.1 pct. 6 din Codul fiscal.

În raport de aspectele mai sus reținute, instanța de fond a apreciat ca nelegală dispoziția pârâtei de obligare a reclamantei la înregistrarea în evidența contabilă a diferenței de valoare, de 15.607.200 de lei, obținută ca urmare a reevaluării clădirii hotelului aflat în proprietatea sa, în conformitate cu raportul de evaluare întocmit la data de 25.03.2010.

Pentru considerentele ai sus expuse, instanța de fond a admis acțiunea formulată de reclamanta SC UNIVERS T SA în contradictoriu cu pârâții CURTEA DE CONTURI A ROMÂNIEI și CAMERA DE CONTURI CLUJ și a dispus anularea parțială a încheierii nr. 49/15.05.2013 a Curții de Conturi a României în sensul că dispune anularea punctului I.2 din Decizia nr. 2/20.02.2013 emisă de Camera de Conturi Cluj.

Împotriva acestei sentințe, pârâtele CURTEA DE CONTURI A ROMÂNIEI, în nume propriu și pentru CAMERA DE CONTURI CLUJ, au declarat recurs, solicitând instanței casarea în parte a hotărârii recurate și în rejudecarea respingerea pe fond a acțiunii în ceea ce privește anularea Deciziei nr. 2/ 20.02.2013 emisă de Camera de Conturi Cluj și a încheierii nr. 49/15.05.2013 emisă de Curtea de Conturi a României, cu menținerea măsurilor dispuse prin aceste acte administrative ca fiind legale.

În motivarea recursului, întemeiat pe dispozițiile art. 488 pct. 8 C.pr.civ., după prezentarea stării de fapt apreciată a fi relevantă în cauză, pârâtele au arătat că în mod corect și legal, Tribunalul

Cluj trebuia să țină cont de faptul că reclamanta intimată deține în proprietate terenuri în suprafață totală de 83.830 m.p., care în evidența contabilă sunt înregistrate la valoarea de 282.394 lei, respectiv 3,36 lei/mp (echivalentul a 0,75 euro/mp).

În vederea stabilirii valorii de piață, reală și justă, au fost solicitate serviciile unui expert evaluator ANEVAR, care prin rapoartele de evaluare întocmite, ce constituie anexa nr. 12 a raportului de constatare, a stabilit valoarea de piață a terenurilor la suma de 56.838.345 de lei.

Diferența dintre valoarea reevaluată a terenurilor, deținute în proprietate, de 56.838.345 de lei, și valoarea înregistrată în contabilitate, de 282.394 de lei, este de 56.555.951 de lei, așa după cum rezultă din anexa nr. 13 a raportului de control.

Pârâtele menționează că ultima reevaluare a terenurilor a avut loc în anul 1994 (potrivit prevederilor din H.G. nr. 500/1994, privind reevaluarea clădirilor, construcțiilor speciale și a terenurilor), precum și faptul că nu a fost efectuată reevaluarea obligatorie dispusă prin H.G. nr. 983/1998, în care coeficientul de actualizare a prețului terenului în intervalul 30 iunie 1994 - 30 iunie 1998, este de 7,352.

De asemenea nu au fost efectuate reevaluările dispuse prin atât prin H.G. nr. 403/2000, cât și prin H.G. nr. 1553/2003, care precizează ca modalitate de reevaluare a valorii terenurilor, prin aplicarea ratei inflației comunicate de Institutul Național de Statistică.

Totodată, din totalul suprafeței deținut în proprietate, de 83.830 m.p., suprafața de 68.430 m.p. a fost evaluată în anul 2005, la valoarea de 43.213.545 lei (echivalentul a 10.264.500 euro), de către asociatul unic, Consiliul Județean Cluj, consemnată în anexa nr. 4 a Hotărârii nr. 206/2005, cu ocazia participării societății la asocierea în participațiune cu S.C. Iulius Mall Cluj S.R.L. din Cluj-Napoca, fără ca aceasta să fie evidențiată în contabilitate.

Abaterea constatată a fost produsă din cauza înțelegerii greșite din partea conducerii reclamantei cu privire la scopul efectuării reevaluărilor, precum și din cauza funcționării defectuoase a formelor de control intern cu privire la evidența contabilă, inventarierea și întocmirea situațiilor financiare.

De asemenea, misiunea de control financiar a constatat faptul că nu a fost înregistrată în evidența contabilă valoarea clădirii Hotelului, aflat în proprietatea reclamantei, în sumă de 16.162.000 de lei, obținută ca urmare a reevaluării acestuia la data de 25 martie 2010, diferența neînregistrată fiind de 15.607.200 de lei.

Reevaluările au fost efectuate la cererea reclamantei, iar nu la „inițiativa CEC Bank după cum încearcă să acrediteze ideea reclamanta, fapt ce este evidențiat pe prima pagină a rapoartelor de evaluare comunicate reclamantei de evaluator, în care acesta precizează: „La cererea dumneavoastră am inspectat și am evaluat imobilul în cauză, în scopul estimării valorii de piață”.

În rapoartele de evaluare se arată că obiectul evaluării este estimarea valorii juste a activelor imobilizate aflate în proprietatea reclamantei, așa cum este definită de Standardul Internațional de Audit, IAS 16 - Imobilizări corporale.

„Valoarea justă”, sinonimă cu „valoarea de piață” este egală cu suma pentru care un activ ar putea fi schimbat, de bună voie, între două părți interesate, în cadrul unei tranzacții desfășurate în condiții obiective, cu prețul determinat obiectiv.

Faptul că acestea au fost folosite pentru obținerea unui credit bancar nu înseamnă că nu reflectă adevărata valoare a clădirii, ci dimpotrivă arată că acestea nu au vizat valoarea afacerii, cum nejustificat se susține, ci exclusiv valoarea imobilelor, acestea constituind garanții, ipoteca fiind înscrisă în cartea funciară (CF). În fapt, rezultatele din afacerea societății din această perioadă se rezumă doar la pierderi, acoperite din veniturile din asociere.

În opinia recurentelor, prima instanță ar fi trebuit să observe că nu există diferențe atât terminologice, cât și de aplicabilitate între evaluări, făcute în scopul obținerii valorii de piață a unui bun și evaluări în scopul înregistrării în contabilitate, aplicându-se metode diferite de evaluare, nu are teniei legal.

Practic, în opinia instanței de fond, un teren sau o construcție evaluată de aceeași persoană, are o anumită valoare (mai mare) dacă este destinată pentru garantarea obținerii unui împrumut și o altă valoare (mai mică) pentru înregistrarea în contabilitate, dacă aceasta reprezintă baza de calcul pentru impozite și taxe, sau o vânzare la o persoană afiliată. Ori valoarea reală, justă, a unui bun, teren sau construcție este numai una, cea dată de piață.

Astfel, pentru această construcție (hotel) au fost efectuate două evaluări diferite, de aceeași persoană, una reală destinată pentru garantarea obținerii unui împrumut de la CEC Bank, certificată și de evaluatorul CEC Bank, pentru valoarea de 16.162.000 lei și, o altă evaluare, destinată pentru calculul impozitului pe clădiri datorat bugetului local, la valoarea evidențiată în contabilitate de 5.486.900 lei (calculată astfel: 554.800 de lei valoarea inițială din 1994 + valoarea situațiilor de lucrări de modernizare recepționate la finele anului 2010, de 4.932.099 de lei). Valoarea reală, justă, de piață, a acestei construcții, nu poate fi diferită, în funcție de anumite interese.

Omisiunea înregistrării în contabilitate a valorii acestei clădiri, respectiv a valorii de piață, pentru obținerea căreia societatea a efectuat cheltuieli cu evaluatorul, constituie abatere de la prevederile legale.

Activele fixe ale reclamantei nu au fost reevaluate din anul 1994, astfel că acesta deținea în proprietate terenuri în suprafață totală de 83.830 de m.p., care în evidența contabilă erau înregistrate, la data controlului, la valoarea de 282.394 de lei, respectiv 3,36 lei/m.p. (echivalentul a 0,75 euro/m.p.).

De asemenea, în evidența contabilă, clădirea hotelului, construit în anul 1985, cu un regim de înălțime de S+P+7E, o suprafață construită de 2055,68 de m.p. și o suprafață desfășurată de 7.990 de m.p., avea valoarea de 554.800 de lei (echivalentul a 15 euro/m.p.).

În vederea stabilirii valorii de piață, reală și justă, au fost solicitate serviciile unui expert evaluator ANEVAR, care prin rapoartele de evaluare întocmite a stabilit valoarea de piață a terenurilor de 56.838.345 de lei. Diferența dintre valoarea reevaluată a terenurilor deținute în proprietate, de 56.838.345 de lei, și valoarea înregistrată în contabilitate, de 282.394 lei, este de 56.555.951 de lei.

În vederea remedierii abaterii constatate, conducerea reclamantei a luat măsuri pentru înregistrarea în evidența contabilă, a valorii terenurilor aflate în proprietatea reclamantei, obținută ca urmare a reevaluării acestora, de 56.838.345 de lei, prin nota contabilă nr. 11/31 ianuarie 2013, însușindu-și astfel constatările misiunii de control financiar în ultima zi a acesteia.

Deși prin același raport de reevaluare, realizat de un expert evaluator, autorizat ANEVAR, a fost determinată valoarea de piață a clădirii de 16.162.000 de lei, diferența de valoare de 15.607.200 de lei nu a fost înregistrată în contabilitate, întrucât exista obligația de a calcula și de a plăti impozitul pe clădiri la această valoare. Astfel, din același raport de evaluare, conducerea societății a înregistrat diferența de valoare a terenului, dar nu a înregistrat diferența aferentă clădirii.

În sprijinul susținerilor lor, recurentele au invocat dispozițiile art. 8 alin. 1 și 2 din Legea contabilității nr. 82/1991 cu modificările și completările ulterioare, ale art. 54, alin. 1, art. 55 alin. 1, art. 122 alin. 1, art. 123 alin. 6 din O.M.F.P. nr. 3055/2009, pentru aprobarea Reglementărilor contabile conforme cu directivele europene, pe cele cuprinse în O.M.F.P. nr. 2861/2009 pentru aprobarea Normelor privind organizarea și efectuarea inventarierii elementelor de natura activelor, datoriilor și capitalurilor proprii, respectiv art. art. 1, alin. (1) și (2), art. 36 alin. (1).

Misiunea de control financiar a constatat că nu au fost respectate prevederile H.G. nr. 983/1998 privind reevaluarea clădirilor, construcțiilor speciale și a terenurilor.

În opinia recurentelor, instanța de fond a ignorat, de asemenea, și prevederile art. 1 din H.G. nr. 403/2000, privind reevaluarea imobilizărilor corporale, cu referire la art. 1 H.G. nr. 1.553/2003 privind reevaluarea imobilizărilor corporale și stabilirea valorii de intrare a mijloacelor fixe.

Concluzia neechivocă referitoare la modul de determinare a valorii juste, de piață, a clădirii hotelului, prin reevaluările efectuate succesiv, este aceea că s-a intenționat diminuarea bazei impozabile și, astfel, sustrăgându-se de la stabilirea și plata obligațiilor fiscale către bugetul local.

Astfel, în perioada acoperită de bilanțul contabil aferent exercițiului financiar 2009 și de situațiile financiare pentru anul 2009, respectiv în luna martie 2010, a fost stabilită de expertul evaluator valoarea justă, de piață, a clădirii, de 16.162.000 de lei, care nu a fost înregistrată în contabilitate, iar la data de 31 decembrie 2010, același expert evaluator, efectuează o nouă reevaluare și stabilește valoarea de piață a clădirii la suma de 5.486.900 de lei, care coincide cu valoarea clădirii înregistrată în contabilitate de 5.486.900 lei, constituită din suma de 554.800 lei, existentă la începutul anului și valoarea lucrărilor de modernizare efectuate și recepționate în luna decembrie 2010, de 4.932.099 lei.

Nu este real ca, la o clădire având valoarea de piață de 16.162.000 de lei, să faci lucrări de modernizare în valoare de 4.932.099 de lei și să obții, în același an, o nouă valoare de piață, de 5.486.900 de lei. Nu este legal să utilizezi două evidențe, una pentru instituțiile bancare (care în general nu acceptă supraevaluări) și o alta pentru Primăria municipiului Cluj-Napoca, în vederea stabilirii obligațiilor fiscale.

Recurentele au menționat și faptul că ultima reevaluare a clădirii a avut loc în anul 1994 (potrivit prevederilor din H.G. nr. 500/1994), precum și faptul că nu a fost efectuată reevaluarea obligatorie potrivit H.G. nr. 983/1998 și nici cea prevăzută în H.G. nr. 403/2000 și în HG nr. 1553/2003.

Astfel, aplicând coeficientul de 9,007 (prevăzut în H.G. nr. 983/1998) și indicele prețurilor de consum de 746,52 %, aferent iunie 1998 - decembrie 2012, ce este menționat în H.G. nr. 1553/2003, la valoarea din 1994, de 456.638 de lei, obținem o valoare de 30.703.908 de lei, la care ar trebui adăugate modernizările efectuate, care sunt la data controlului în valoare totală de 11.517.399 lei, din care cele realizate după reevaluarea din 2010 sunt în valoare de 11.329.383 lei.

Punctul de vedere al Direcției de impozite și taxe locale Cluj-Napoca prin care această instituție afirmă că nu formulează interpretări/precizări, care să poată fi invocate, citează art. 253 din Codul fiscal: "(5) în cazul unei clădiri care a fost reevaluată, conform reglementărilor contabile, valoarea impozabilă a clădiri este valoarea contabilă rezultată în urma reevaluării, înregistrată ca atare în contabilitatea proprietarului - persoană juridică" și de care se prevalează reclamanta nu poate fi primit, pentru motivele amplu expuse anterior.

În cazul de față, reevaluarea efectuată în martie 2010, la finele exercițiului financiar al anului 2009 (termenul de întocmire și depunere a bilanțului contabil și a situațiilor financiare este de 150 zile, respectiv 30 mai 2010), în situația în care nu a mai fost efectuată nici o reevaluare din anul 1994, deși au fost dispuse reevaluări prin acte normative, trebuia să fie înregistrată în contabilitate și reflectată în bilanțul contabil.

Practic, avem de a face în speța analizată, cu nereevaluarea imobilizărilor corporale pe o perioadă mai mare de 16 ani, ci la faptul că nu există obligativitatea înregistrării evaluării în cursul anului, de unde rezultă faptul că la finele exercițiului financiar trebuie înregistrată reevaluarea.

Reclamanta, în perioada 1994-2013 nu a fost înregistrată nici o reevaluare, nici în cursul anului, nici la finele anului, deși exista această obligație legală.

Este neechivoc faptul că valoarea de piață a unui imobil nu poate fi diferită, ajustată în funcție de interesele de moment ale proprietarului. Pentru un imobil S+P+7E, cu o suprafață de 7.990 de m.p., modernizat, cu dotările ce se impun la un hotel de trei stele, evaluat de un expert evaluator la 16.162.000 de lei, valoare consemnată în contractul de credit de la CEC Bank, nu se justifică ca la determinarea impozitului pe clădiri, să fie luată o altă valoare, mult mai mică, simulând o reevaluare, pentru a nu plăti cota majorată de impozit pe clădiri de 30%, în scopul vădit de diminuare a obligațiilor către bugetul local.

În cazul clădirii la care au fost executate lucrări de reconstruire, consolidare, modernizare, modificare sau extindere, de către locatar, din punct de vedere fiscal, acesta are obligația să comunice locatorului valoarea lucrărilor executate pentru depunerea unei noi declarații fiscale, în termen de 30 de zile de la data terminării lucrărilor respective.

Prin Hotărârile Consiliul local Cluj-Napoca nr. 509/2009, nr. 400/2010, nr. 1/2011 și nr. 413/2011 privind impozitele și taxele locale, a fost stabilită pentru clădirile care nu au fost reevaluate în ultimii cinci ani anteriori anului fiscal de referință, cota de 30%.

Apoi, instanța de fond ar fi trebuit să observe că, întrucât până în anul 2009 cota era de doar 5%, reclamanta a raportat ca atare valoarea nereevaluată a clădirii și a plătit un impozit la acest nivel. Prin majorarea cotei de la 5% la 30%, de șase ori, revenea un impozit majorat de șase ori, astfel că a fost simulată o reevaluare, care coincide cu valoarea existentă în contabilitate, declarată anterior, în anul 2009, ca nereevaluată.

Prin urmare, instanța de fond a greșit atunci când a hotărât anularea măsurii prev. la pct. 1.2 al dispozitivului Deciziei nr. 2/10]13 a Curții de Conturi – Camera de Conturi Cluj.

Reclamanta intimată S.C. UNIVERS T S.A. CLUJ-NAPOCA a depus întâmpinare prin care a solicitat respingerea recursului și menținerea ca temeinică și legală a hotărârii instanței de fond (f.31).

În susținerea poziției procesuale, după prezentarea unor considerații prealabile, se arată că recursul este susținut doar prin citarea și redarea unor texte legale care nu au o aplicabilitate directă asupra cauzei, fiind ignorate în totalitate concluziile raportului de expertiză fiscală efectuat în cauză, făcându-se afirmații eronate cu privire la rapoartele de evaluare și reevaluare efectuate cu privire la patrimoniul reclamantei raportat la prevederile legale. Mai mult, recurenta aduce în discuție valoarea terenurilor pe care le deține, când în prezenta cauză nu se soluționează nici un aspect referitor la acestea.

Analizând recursul formulat din perspectiva motivelor invocate, Curtea l-a apreciat ca fiind nefondat din următoarele considerente:

Speța dedusă judecării pune în discuție posibilitatea înregistrării evaluării efectuată de către reclamantă în privința bunurilor sale (teren și construcție), cu consecințe asupra impozitului datorat.

Un prim aspect, stabilit în mod corect de către instanța de fond, este cel al cadrului legal referitor la reevaluarea imobilelor aflate în patrimoniul societăților comerciale, respectiv H.G. nr. 403/2000, H.G. nr. 1553/2003, Ordinul nr. 1752/2005 sau ordinul nr. 3055/2009.

Astfel, cadrul legislativ, privit în continuitatea sa, prevedea, în mod cert, doar posibilitatea și nu obligativitatea efectuării reevaluării, decizia de oportunitate fiind lăsată pe seama entității deținătoare, în raport de voința acesteia.

Curtea observă că deși legiuitorul a înțeles să lase la latitudinea deținătorului decizia efectuării reevaluării, cadrul legislativ aplicabil a fost corelat, dispozițiile art. 253 C.fiscal stabilind un quantum diferențiat al impozitului, în funcție de faptul reevaluării.

Astfel, în condițiile existenței disp. art. 253 C.fiscal, este cert, chiar și dincolo de evidența terminologică cuprinsă în normele de drept secundat menționate, că legiuitorul a prevăzut posibilitatea ca persoana juridică să nu efectueze reevaluarea, plata fiind diferențiată.

În cea ce privește cel de-al doilea aspect al cauzei, respectiv aptitudinea evaluării efectuate de reclamantă de a servi ca temei pentru recalcularea impozitului, Curtea observă că în cauză a fost administrată proba cu expertiza de specialitate (f.207 dosar fond) care a oferit răspunsuri pertinente asupra aspectelor esențiale ale cauzei.

Astfel, s-a concluzionat, prin raportare la dispozițiile Ordinului nr. 3055/ 2009 că reevaluarea imobilizărilor corporale se face la valoarea justă de la data bilanțului, respectiv 31 decembrie a fiecărui an, astfel încât nu există obligativitatea înregistrării în evidențele contabile a valorii rezultate în urma unui raport de evaluare efectuat în cursul anului.

Este de observat că expertiza, ordonată în condițiile art. 330 C.pr.civ., a lămurit aspecte de fapt, iar concluziile sale, prin raportare la normele legale incidente, au fost însușite în mod corect de către prima instanță.

În concluziile, față de susținerile recurtei, cele reținute de prima instanță, referitoare la nelegalitatea efectuării reevaluării, sunt corecte, întemeiate pe dispozițiile legale deja citate.

Nu prezintă relevanță, din aceeași perspectivă a obligativității, scopul urmărit de reclamantă, atâta timp cât normele procedurale, lipsa reevaluării la data bilanțului și nu pe parcursul anului, împiedică considerarea evaluării ca fiind aptă a fi înregistrată în evidențele contabile, cu consecințe asupra impozitului datorat.

Curtea observă și faptul că aspectul referitor la motivele ce au determinat evaluarea sau metoda de evaluare utilizată sunt aspecte secundare, cele referitoare la lipsa obligativității și posibilitatea plății unui impozit diferențiat, în funcție de faptul reevaluării, fiind determinante pentru constatarea nelegalității actului contestat.

Cu referire la aspectul menționat la pct. 7 din motivarea recursului, Curtea reține, în baza aceluiași raționament juridic, că nu se poate impune reclamantei o conduită contrară legii sau care depinde doar de propria sa voință, remediul pentru faptul lipsei reevaluării fiind cel al plății diferite a impozitului pe clădiri (art. 253 C.fiscal)

Aceleași considerente vor fi reținute și în cea ce privește cele menționate de către recurenta pârâtă la pct. 8 și 11 din motivarea recursului, textele legale invocate referindu-se la situația în care entitatea în cauză a luat decizia reevaluării.

Cu referire la pct. 12 din motivarea recursului, Curtea apreciază că nu se poate reține o conduită ilicită din partea reclamantei, generată de faptul neînregistrării în contabilitate a valorii rezultată în urma reevaluării pentru considerentele deja expuse referitoare la lipsa obligativității și a faptului că legiuitorul a înțeles să taxeze diferit clădirile reevaluare, lăsând deci opțiunea reevaluării pe seama proprietarului de bunuri imobile.

În consecință, față de cele menționate, în temeiul art. 496 alin. 1 C.pr.civ., se va respinge recursul formulat și se va păstra în întregime hotărârea recurată.

PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII
D E C I D E :

Respinge recursul declarat de pârâtele CURTEA DE CONTURI A ROMÂNIEI, cu sediul în mun. București, str. Lev Tolstoi, nr. 22-24, sectorul 1, cod fiscal 4265922, în nume propriu și pentru CAMERA DE CONTURI CLUJ, cu sediul în mun. Cluj-Napoca, str. Moșilor, nr. 18, jud. Cluj, împotriva sentinței civile nr. 3.061 din 08 octombrie 2015, pronunțată în dosarul nr. 9908/117/2013 al Tribunalului Cluj, pe care o menține în întregime.

Decizia este definitivă.

Pronunțată în ședința publică din 16 iunie 2016.

PREȘEDINTE,
DELIA MARUSCIAC

JUDECĂTOR,
FLOAREA TĂMAȘ

JUDECĂTOR,
MARIA HRUDEI

GREFIER,
DANIELA CHIRILĂ